CATHERINE McKENZIE

NIEKADA NEPASAKYSIU

Iš anglų kalbos vertė
Agnė Sūnaitė

Sofoklis
VILNIUS, 2021

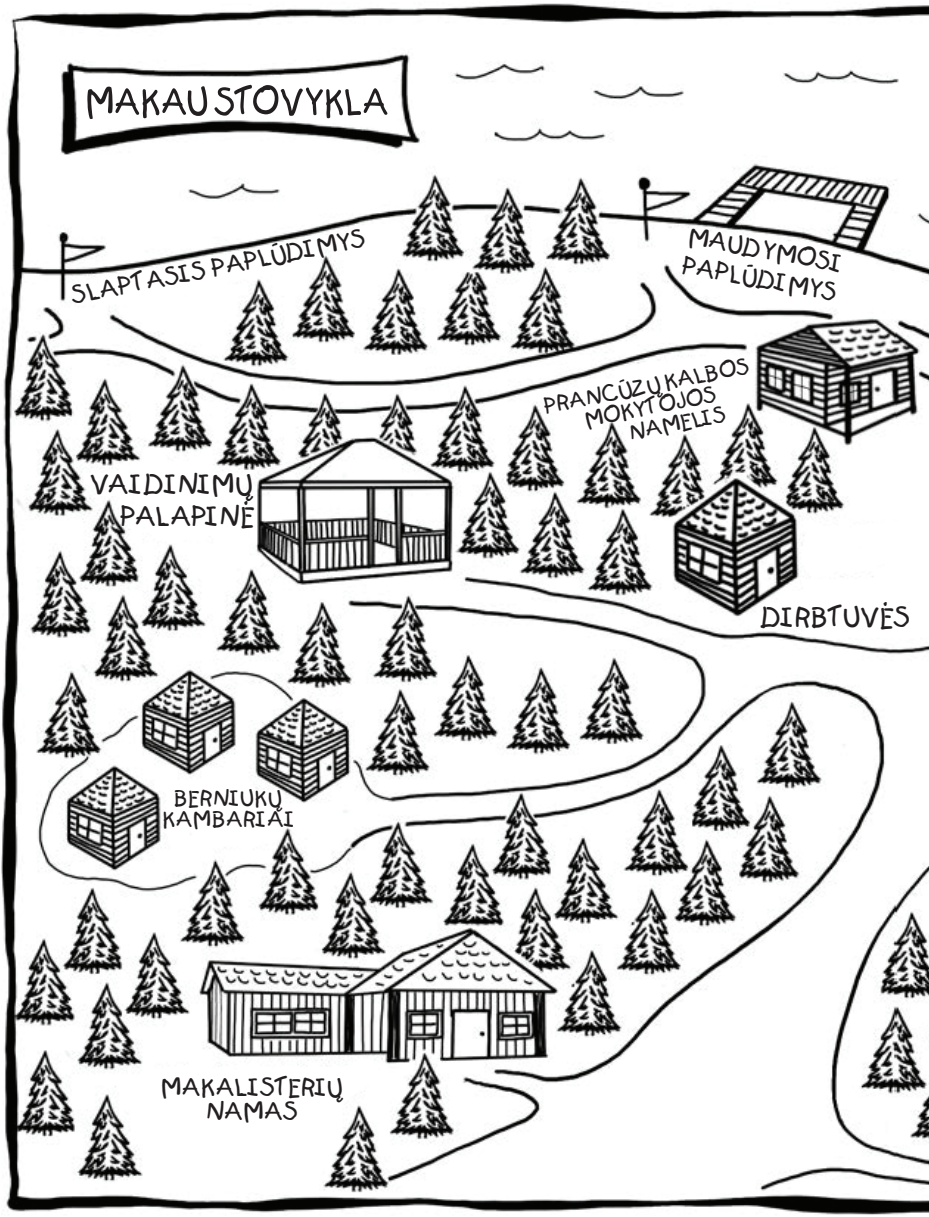
MAKAU STOVYKLA
SLAPTASIS PAPLŪDIMYS
MAUDYMOSI PAPLŪDIMYS
PRANCŪZŲ KALBOS MOKYTOJOS NAMELIS
VAIDINIMŲ PALAPINĖ
DIRBTUVĖS
BERNIUKŲ KAMBARIAI
MAKALISTERIŲ NAMAS

ATOKUSIS PAPLŪDIMYS
SALA
VALČIŲ PAPLŪDIMYS
DIDYSIS NAMAS
TENISO AIKŠTYNAS
MERGAIČIŲ KAMBARIAI
AUTOMOBILIŲ STOVĖJIMO AIKŠTELĖ
DARŽINĖ

Amanda

1998 m. liepos 22 d. 21 val.

Žibintų ceremoniją pradėjome tik mano priešpaskutiniais metais Makau stovykloje, tačiau kai prisimenu vasarą, ši ceremonija išlikusi tokia pat ryški kaip kassavaitinio laužo dūmų kvapas, žaidimas, kurį žaisdavome, tarsi būtume papuolę į liūtį su audra, ar vėliavos užgrobimas lakstant po miškus. Pušys ir purvas, smėlis ir kremas nuo saulės.

Idėja buvo paprasta, bet efektyvi: iš vyniojamojo popieriaus, žvakių ir vielos reikia padaryti dangaus žibintą, o paskui ant trapių jo šonų užrašyti norą. Galėjai įamžinti savo tikrąjį troškimą, nes po kelių valandų šis žibintas bus uždegtas ir paleistas į dangų, dangumi nusklęs ir nusileis kokiame tolimame krante.

Ceremonija prasidėjo temstant, likus kelioms dienoms iki liepos semestro pabaigos. Tą paskutinį vakarą kiek anksčiau padarytą žibintą laikiau atokiau nuo kūno, kad nesutraiškyčiau drauge su kitais stovyklos dalyviais eidama į maudymosi paplūdimį. Į sandalus prikrito akmenukų, ir geriausia mano draugė Margo sukikeno, kai pakėlusi koją gerai ją papurčiau.

– Saugokitės akmenų griūties, – perspėjo ji.

– Kaip akmuo nuo širdies nusirito.

– Akmuo, popierius, žirklės.

– Akmuo ant akmens.

– Judvi tyliau! – žvilgtelėjęs į mus per petį, burbtelėjo Rajanas su vos juntamu susierzinimu balse. Jis buvo vyresnysis Margo brolis – dvidešimtmetis šalia mūsų septyniolikmečių – jau tikras suaugėlis ir mano pieštuku užrašyto noro objektas.

Ji iškišo jam liežuvį, o vėliau nutaisė rimtą miną. Kaip jaunesnieji stovyklos vadovai, privalėjome rodyti pavyzdį. Į šias pareigas žiūrėjome gana rimtai, tačiau kartu nerimavome, kad mūsų norai neišsipildys, jei pakeliui į paplūdimį per daug triukšmausime. Juk ne veltui yra taisyklės. Ar šventajam norų globėjui rūpi vėjavaikiškos mergaičių mintys? Visgi nenorėjome rizikuoti.

Mūsų – stovyklautojų ir darbuotojų – iš viso buvo 150 ir visi nešėmės margaspalvius popierinius žibintus – tikras vilčių ir svajonių kaleidoskopas. Į paplūdimį įvingiavome neįprastai tylūs, užuot kaip visada paleidę gerkles prancūziškai ir angliškai, kas leido spėti, jog vyksta kažkas išties reikšmingo. Ežeras buvo ramus, kaip dažniausiai būna saulei leidžiantis, o nuo jo sklindantis sūrokas kvapas toks įprastas, kad jo jau nebeužuodėme. Rajanas mus nusivedė ant plūduriuojančios prieplaukos, ji svyravo mums po kojomis. Pučiant švelniam vėjeliui, į dangų kilo pilnas mėnulis, jo atspindys ant vandens priminė žibintą. Už šešiasdešimties metrų lengvai siūbavo nedidelė flotilė prišvartuotų burlaivių, o burių pakėlimo virvės zvimbė kažkokią nedarnią melodiją.

Kažkuri priešais mane parklupo ant vienos iš prieplaukų krašto ir jos nešulys pūkštelėjo į vandenį.

– Mano žibintas!

Naktyje nuvilnijo dvidešimties stovyklos vadovų šššššš! Dešimtmetė mergaitė virpančiais pečiais užsidengė rankomis

veidą. „Šįvakar jos noras neišsipildys“, – pagalvojau tvirčiau suimdama savo pačios žibinto stovą, nors ir žinojau, kad mano lūkesčiams nelemta išsipildyti – plazdėjimas mano širdyje buvo labiau troškimas nei laukimas.

Ir visgi…

Prieplaukos buvo išdėstytos kvadratine U raidės forma; apėjęs visą perimetrą, vėl atsidurdavai paplūdimyje. Pusiaukelėje, ant didesniosios gelbėtojų prieplaukos, Rajanas iš kišenės išsitraukė plastikinį žiebtuvėlį. Spragtelėjusi liepsna apšvietė gražų jo veidą. Kiekvienoje vasaros stovykloje būdavo toks berniukas kaip Rajanas, kuriuo seka kiti berniukai ir kuris pats renkasi mergaites. Tais laikais, kai pradėjo veikti Makau stovykla, šeštajame dešimtmetyje, Rajanas rankoje būtų laikęs „Zippo“ žiebtuvėlį, o jam ant lūpos būtų kabojusi cigaretė. Tačiau tai buvo 1998-ieji; mes avėjome „Teva“ sandalus ir mūvėjome banglentininkų šortus, o berniukai vaikščiojo susivėlusiais plaukais.

Užteks ir paprasto žiebtuvėlio.

Rajanas skubėjo visus uždegti. Kad efektas būtų geriausias, turėjome savo žibintus paleisti kuo arčiau vienas kito. Eidama prie jo apsukau žibintą, kad savo norą prispausčiau prie džemperio, nes Rajanui gali kilti mintis jį iškelti ir pažiūrėti, ko noriu. Jis taip jau buvo pasielgęs ankstesnę vasarą, per patį mano susižavėjimo įkarštį. Tąkart neišdrįsau užrašyti jo vardo. Vietoje to parašiau kažkokią kvailystę, kad norėčiau išsilaikyti ant burlentės. Jis pasiūlė mane pamokyti, bet tai nebuvo rimtas siūlymas. Tuomet buvau tik viena iš daugelio jo gerbėjų.

Vis dėlto šią vasarą viskas kitaip. Išdrįsau užrašyti, ko – tiksliau kieno – iš tiesų noriu. Tačiau užuot pabandęs perskaityti, jis pasilenkė arčiau ir pasakė: „Vėliau susimatom saloje?“

Pajėgiau tik linktelėti, o mano širdis liuoktelėjo krūtinėje kaip varlė ant įkaitusio kelio. Jis spragtelėjo žiebtuvėlį ir uždegė žvakę, o aš trumpam priglaudžiau prie kūno žibintą jausdama, kaip pro ploną popierių smelkiasi karštis. Paėjau prieplauka į priekį laukdama, kol jis pradės trūkčioti rankose. Tai pajutusi, iškėliau ir paleidau, o eidama ratu prieplauka, kol nulipau ant tvirtos žemės, stebėjau, kaip jis prisijungė prie kitų.

Kai į dangų pakilo visi žibintai, Margo savo gražiu altu pradėjo dainuoti „Dega ugnis“. Vieną po kitos dainavome anglišką ir prancūzišką šios dainos versijas, o mūsų balsai kilo ir leidosi it valtys.

Kai žibintai jau buvo vos matomi danguje, mudvi su Margo nuėjome į valčių paplūdimį. Nusinešėme prie vandens kanoją, susireguliavome ant galvos savo žibintuvėlius ir įlipome vidun.

Paskui nusiyrėme į salą.

	Amanda	**Margo**	**Rajanas**
21.00	Žibintų ceremonija	Žibintų ceremonija	Žibintų ceremonija